

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 265/2018-93

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. januára 2019 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Matejom Krajčim, PhD., advokátska kancelária, Záhradnícka 51, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. k. XVI/2 Pz 47/17/1000-16 a jeho upovedomením z 13. septembra 2017, a to v súvislosti s namietaným nedoručením uznesenia z 28. januára 2017 [REDACTED], ako aj v súvislosti s namietaným nepodaním sťažnosti zo strany [REDACTED] proti uzneseniu z 28. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDACTED] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 265/2018-50 z 23. mája 2018 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED]

██████ (ďalej aj „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) v konaní vedenom pod č. k. XVI/2 Pz 47/17/1000-16 a jeho upovedomením z 13. septembra 2017, a to v súvislosti s namietaným nedoručením uznesenia z 28. januára 2017 ██████████, ako aj v súvislosti s namietaným nepodaním sťažnosti zo strany ██████████ proti uzneseniu z 28. januára 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, Národnej protizločineckej jednotky, expozitúra Bratislava (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: PPZ-755/NKA-PZ-BA-2016 z 28. januára 2017 bolo začaté trestné stíhanie a zároveň vznesené obvinenie proti 21 osobám vrátane sťažovateľa, ktorého sa týka 6 skutkov.

3. Sťažovateľ je stíhaný za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, za pokračovací prečin nátlaku podľa § 192 ods. 1 a 2 písm. a) v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona, za zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. a) a c) v spojení s § 140 písm. c) Trestného zákona, za zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. c) a ods. 2 písm. c) v spojení s § 140 písm. c) Trestného zákona a za prečin nátlaku podľa § 192 ods. 1 a 2 písm. c) v spojení s § 140 písm. c) Trestného zákona.

4. Hoci sťažovateľ proti uvedenému uzneseniu vyšetrovateľa sťažnosť nepodal, uznesením Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) č. k. VII/2 Gv 161/16/1000-128 z 21. marca 2017 boli sťažnosti všetkých obvinených (teda aj údajná sťažnosť sťažovateľa) zamietnuté ako nedôvodné.

5. Sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu (zhodného s jeho obhajcom v trestnom konaní a s právnym zástupcom v konaní vedenom ústavným súdom) podal 15. mája 2017 návrh na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní podľa

§ 363 Trestného poriadku. Išlo o uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a o uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

6. Upovedomením generálneho prokurátora č. k. XVI/2 Pz 47/17/1000-16 z 13. septembra 2017 bola konštatovaná zákonnosť oboch uznesení s tým, že boli splnené všetky procesné podmienky na vznesenie obvinenia sťažovateľovi, a to bez ďalšieho relevantného zdôvodnenia, iba s poukazom na odôvodnenie uznesenia vyšetrovateľa a uznesenia prokurátora.

7. Sťažovateľ namieta a zdôrazňuje, že uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia z 28. januára 2017 mu nebolo dosiaľ riadne oznámené podľa § 187 ods. 1 Trestného poriadku, a to ani napriek tomu, že opatrením prokurátora č. k. VII/2 Gv 161/16/1000-82 z 15. februára 2017 sa vykonáva trestné konanie proti nemu ako proti ušlému. Ani po doručení tohto opatrenia jeho obhajcovi 12. apríla 2017 nebolo uznesenie o vznesení obvinenia obhajcovi doručené. Ako to zo spisu vyšetrovateľa vyplýva, sťažovateľ nikdy nepodal sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia z 28. januára 2017, a to ani on sám, ale ani vo forme nejakého spoločného podania s [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalšími obvinenými) či prostredníctvom svojho obhajcu, a to práve z dôvodu, že sťažovateľovi nebolo uznesenie o vznesení obvinenia nikdy oznámené, ale ani doručené. Lehota na podanie sťažnosti preto nezačala sťažovateľovi dosiaľ ani len plynúť.

8. Sťažovateľ v ďalšom namieta tieto skutočnosti:

Prokurátor pri rozhodovaní o sťažnostiach proti uzneseniu vyšetrovateľa z 28. januára 2017 vo svojom uznesení č. k. VII/2 Gv 161/16/1000-128 z 21. marca 2017 dôsledne neprihliadol na zákonné ustanovenia upravujúce obsahové náležitosti uznesenia a nerešpektoval zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ako aj právo obvineného na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Neriešil ani jedinú otázku argumentácie obhajcov a obvinených, a to ani tú časť argumentácie, ktorá sa týkala nedostatočného vymedzenia skutkov vo výrokovej časti uznesenia. Podľa sťažovateľa prokurátor iba uviedol, že sa nebude zaoberať argumentáciou obvinených, keďže preskúmal postup vyšetrovateľa

pred vznesením obvinenia a po ňom, ako aj správnosť všetkých výrokov uznesenia, pričom zistil, že sťažnosti nie sú dôvodné. Urobil tak bez ďalšej analýzy skutkovej a právnej argumentácie obvinených. V zásade sa vyjadril len ku skutkovej a dôkaznej argumentácii, keď uviedol, že tieto skutočnosti považuje za obhajobu obvinených, ktorú bude nutné ďalej skúmať a dokazovať, ale ktorá nebráni v ďalšom konaní.

Sťažovateľ tvrdí, že je zrejmé a jasné, že jeho argumentácia vo vzťahu k výrokovej časti uznesenia o vznesení obvinenia nespočívala vo všeobecnosti formulácie skutkov, ale v tom, že nie je zrejmé, aký skutok je mu kladený za vinu, aké znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu skutok napĺňa, a čo je najdôležitejšie, nebolo jasné a zrejmé, aké konanie sťažovateľa v rámci skutkového deja napĺňa znaky tej-ktorej skutkovej podstaty trestného činu, nehovoriac o fakte, že uznesenie vo výrokovej časti obsahuje odkazy na kvalifikované skutkové podstaty trestných činov, ktoré výroková časť a ani odôvodnenie nedefinuje, resp. neodôvodňuje.

Podľa sťažovateľa bolo povinnosťou prokurátora vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi uvádzanými v sťažnostiach, teda dať mu odpoveď na všetky jeho námietky. Prokurátor sa však obmedzil iba na uvedenie teoretických východísk a výpočet zabezpečených dôkazov. Odôvodnenie uznesenia prokurátora v intenciách § 176 ods. 2 Trestného poriadku nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, je nedostatočne argumentačne podložené, a preto nespĺňa kritériá spravodlivého, presvedčivého a náležitého rozhodnutia. Naopak, trpí nepreskúmateľnosťou, v dôsledku čoho sa stáva arbitrárnym a v podstate iba bezdôvodne kryje predchádzajúce nedostatky uznesenia vyšetrovateľa.

Sťažovateľ je presvedčený o tom, že bolo povinnosťou generálneho prokurátora vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi uvádzanými v sťažnosti a v návrhu na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní z 15. mája 2017, teda dať mu odpoveď na všetky jeho námietky. Generálny prokurátor sa však v odôvodnení upovedomenia č. k. XVI/2 Pz 47/17/1000-16 z 13. septembra 2017 obmedzil podľa neho iba na uvedenie teoretických východísk a výpočet zabezpečených dôkazov. Toto upovedomenie nespĺňa zákonom predpísané náležitosti (§ 176 ods. 1 a 2 Trestného poriadku), nemá formálne a materiálne náležitosti, je nedostatočne argumentačne podložené, a preto nespĺňa kritériá spravodlivého, presvedčivého a náležitého rozhodnutia. Naopak, pre nedostatok náležitostí a dôvodov trpí nepreskúmateľnosťou, v dôsledku čoho

sa stáva arbitrárnym a v podstate iba bezdôvodne kryje predchádzajúce hmotnoprávne a procesné nedostatky celého konania.

Právna argumentácia obhajcu v trestnom konaní v znení návrhu na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní z 15. mája 2017, ktorej sa sťažovateľ v plnom rozsahu pridrižiava, bola predložená v dvoch rovinách, a to vo forme procesnoprávnych pochybení a nedostatkov, ako aj hmotnoprávnych pochybení a nedostatkov. V rovine takto predloženej argumentácie na 84 stranách podania podľa sťažovateľa nikto z orgánov verejnej moci v rámci štruktúry riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov trestného konania nezodpovedal na žiadnu z relevantných častí argumentácie.

V rámci hmotnoprávnych nedostatkov a pochybení bola sťažovateľom namietaná trestnosť skutkov uvedených v uznesení o vznesení obvinenia z 28. januára 2017, trestnosť (protiprávnosť) konania sťažovateľa v skutkoch, ktoré mu boli kladené za vinu, a napokon naplnenie jednotlivých znakov skutkových podstát trestných činov v kontexte trestnosti skutkov a trestnosti konania sťažovateľa.

V rámci procesnoprávnych nedostatkov a pochybení sa vytýkali nedostatky a pochybenia procesného postupu pred začatím trestného stíhania, procesného postupu počas trestného konania, edície individuálnych právnych aktov v trestnom konaní a formálnych a materiálnych náležitostí individuálnych právnych aktov v trestnom konaní.

Podľa názoru sťažovateľa generálny prokurátor porušil v jeho neprospech základné práva a slobody dané čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 a čl. 13 dohovoru.

9. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces [REDAKOVANÉ] garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Uznesením zo dňa 28.01.2017 vydaného Ministerstvom vnútra SR, Prezídium policajného zboru Národná kriminálna agentúra, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, ČVS: PPZ-755/NKA-PZ-BA-2016, bolo porušené.

Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces [REDAKOVANÉ] garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Uznesením zo dňa 21.03.2017 vydané Úradom špecializovanej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, sp. zn. VII/2 Gv 161/16/1000-128, bolo porušené.

Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces [REDAKOVANÉ] garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Upovedomenia zo dňa 13.09.2017, vydaného Generálnou prokuratúrou SR, Generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava č.k. XVI/2 Pz 47/17/1000-16, bolo porušené.

Uznesenie zo dňa 28.01.2017 vydané MV SR, PPZ, Národná kriminálna agentúra, ČVS: PPZ-755/NKA-PZ-BA-2016, sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

Uznesenie zo dňa 21.03.2017 vydané Úradom špecializovanej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR, sp. zn. VII/2 Gv 161/16/1000-128, sa zrušuje.

Upovedomenie zo dňa 13.09.2017, vydané Generálnou prokuratúrou SR, Generálnym prokurátorom SR, č.k. XVI/2 Pz 47/17/1000-16, sa zrušuje.

[REDAKOVANÉ], ako sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 10.000,- EUR, ktoré je Generálna prokuratúra SR, Štúrova 2, 812 85 Bratislava povinná zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu. “

10. Z vyjadrenia generálneho prokurátora č. k. 2 GÚp 7/18/1000-2 z 25. júna 2018, doručeného ústavnému súdu 2. júla 2018, vyplýva, že už v dobe vydania uznesenia o vznesení obvinenia sťažovateľovi (28. januára 2017) bolo zistené, že tento sa v mieste trvalého pobytu nezdržiava a jeho aktuálny pobyt nie je známy. Dňa 29. januára 2017 sa vykonal neúspešný pokus o zadržanie sťažovateľa a toho istého dňa bolo po ňom vyhlásené celoslovenské pátranie. Aj z dôvodu jeho neprítomnosti brat sťažovateľa splnomocnil na jeho zastupovanie v trestnom konaní Mgr. Mateja Krajčího, PhD., ktorý ho dosiaľ obhajuje. Tieto skutočnosti viedli orgány činné v trestnom konaní ku konštatovaniu, že boli splnené podmienky na vedenie trestného stíhania proti sťažovateľovi ako proti ušlému.

Na návrh vyšetrovateľa prokurátor opatrením č. k. VII/2 Gv 161/16/1000-82 z 15. februára 2017 rozhodol o vykonaní konania proti ušlému. Opatrenie bolo obhajcovi doručené 12. apríla 2017.

Je potrebné konštatovať, že doručením opatrenia o začatí konania proti ušlému obhajcovi vstúpil tento do práv sťažovateľa. Keďže mu bolo už 13. februára 2017 doručené uznesenie o vznesení obvinenia, orgány činné v trestnom konaní nevykonali opätovné doručenie uznesenia o vznesení obvinenia, lebo toto už bolo predtým účinne oznámené. Týmto procesným úkonom došlo k doručeniu uznesenia o vznesení obvinenia všetkým oprávneným osobám. Z tohto dôvodu ani v prípade, že by v prípravnom konaní zanikli podmienky konania proti ušlému, neprichádza do úvahy jeho nové doručenie sťažovateľovi.

Tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého mu uznesenie o vznesení obvinenia nebolo doručené, je tak nepravdivé. Neplatí to však, pokiaľ ide o jeho úvahy o nepodaní sťažnosti.

Obhajca sťažovateľa ako spoločný obhajca i ďalšieho obvineného v trestnom konaní (██████████) podal 16. februára 2017 sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Orgány činné v trestnom konaní ju vzhľadom na jej nejasnosť posúdili aj ako sťažnosť podanú sťažovateľom. Vychádzali pritom z toho, že v úvode sťažnosti obhajca uviedol, že *„advokátska kancelária Mgr. Mateja Krajčího, PhD., klienta ██████████ v trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ-755/NKA-PZ-BA-2016 podáva sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 28. januára 2017 a túto odôvodňuje v mene klienta ██████████, ktorú podal do zápisnice o výsluchu obvineného“*. V závere sťažnosti obhajca žiada, aby uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia z 28. januára 2017 bolo v plnom rozsahu zrušené a vec vrátená na nové konanie. Na tomto podklade prokurátor o sťažnosti sťažovateľa rozhodol 21. marca 2017 tak, že ju vo vzťahu k sťažovateľovi, ako aj k ██████████ ako nedôvodnú zamietol.

Je potrebné pripustiť, že prokurátor pri rozhodovaní o sťažnosti opomenul tú skutočnosť, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo účinne doručené sťažovateľovi, keďže k tomu došlo až prevzatím opatrenia o začatí konania proti ušlému zvoleným obhajcom 12. apríla 2017.

Podaním z 15. mája 2017 obhajca sťažovateľa navrhol, aby generálny prokurátor využil inštitút mimoriadneho opravného prostriedku a uznesenie o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa a ██████████ podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku zrušil. Obhajca

sťažovateľa totiž poprel podanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia a zdôraznil, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo sťažovateľovi vôbec doručené. Bol teda toho názoru, že vydaním uznesenia o zamietnutí jeho „*imaginárnej sťažnosti*“ ide o zásah do jeho práv na riadny a spravodlivý proces, pretože prípadný výklad zásady *res iudicata* ohrozuje účinné podanie sťažnosti zo strany sťažovateľa v budúcnosti.

Generálny prokurátor po preskúmaní spisového materiálu dospel k názoru, že uznesenie o vznesení obvinenia a naň nadväzujúce uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti sú zákonné. Vo svojom vybavení č. k. XVI/2 Pz 47/17/1000-16 z 13. septembra 2017 rovnako ako dozorujúci prokurátor skonštatoval, že sťažnosť bola okrem [REDAKOVANÉ] podaná aj v mene sťažovateľa zdržiavajúceho sa na neznámom mieste.

Sťažovateľ sa 16. apríla 2018 dostavil do budovy Špecializovaného trestného súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „špecializovaný súd“). Sudca pre prípravné konanie toho istého dňa vykonal jeho výsluch a krátkou cestou mu doručil uznesenie o vznesení obvinenia. Vo svojom výsluchu poprel spáchanie skutku. Súčasne bol vzatý do väzby. Na podklade sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie špecializovaného súdu a nahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka, pričom mu uložil zákaz vycestovať do zahraničia a povinnosť oznámiť každú zmenu miesta pobytu.

V teoretickej rovine poukazuje generálny prokurátor na to, že v prípade oznamovania vznesenia obvinenia platí, že uznesenie sa doručuje obvinenému, ako aj obhajcovi. Za takejto procesnej situácie plyní lehota na podanie sťažnosti od toho oznámenia, ktoré bolo vykonané najneskoršie (§ 187 ods. 1 Trestného poriadku).

Ak ide o konanie proti ušlému, musí mať obvinený po vznesení obvinenia vždy obhajcu. Účinky vznesenia obvinenia vznikajú v takomto prípade oznámením tejto skutočnosti obhajcovi, konkrétne doručením písomného uznesenia o vznesení obvinenia do vlastných rúk obhajcovi [§ 66 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku].

Je pravdou, že obhajca sťažovateľa napriek svojmu zmätočnému podaniu nepodal právne relevantnú sťažnosť v mene sťažovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Na druhej strane mu nič nebránilo, aby takúto sťažnosť podal po doručení opatrenia prokurátora o začatí konania proti ušlému. Týmto momentom totiž vstúpil v plnom rozsahu do práv sťažovateľa. Márnym uplynutím lehoty na podanie opravného prostriedku

uznesenie o vznesení obvinenia nadobudlo právoplatnosť. Obhajca sťažovateľa teda ani bezprostredne po doručení uznesenia o vznesení obvinenia, ale ani po prevzatí opatrenia prokurátora o začatí konania proti ušlému nevyužil právo podať sťažnosť. Skutočnosť, že prokurátor zamietol „*neexistujúci*“ opravný prostriedok sťažovateľa (ponímajúc sťažnosť iného obvineného podanú ich spoločným obhajcom neštandardne extenzívne), však nemá za následok porušenie jeho práv v ústavnoprávnej rovine. Naopak, prokurátor preskúmal dôvodnosť vznesenia obvinenia sťažovateľovi zo všetkých hľadísk a nie je vylúčené, že v prípade zistenia akýchkoľvek nezákonností by pristúpil k jeho kasácii.

Zrušenie uznesenia o zamietnutí sťažnosti proti vzneseniu obvinenia generálnym prokurátorom v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku nebolo na mieste. Okrem okolností uvádzaných vo vybavení návrhu obhajcu sťažovateľa k dôvodnosti vznesenia obvinenia v danom čase (september 2017) bolo uznesenie o vznesení obvinenia sťažovateľovi právoplatné, lebo márne uplynula lehota na podanie sťažnosti. Ani formálne zrušenie uznesenia prokurátora v časti, v ktorej zamietol sťažnosť obhajcu sťažovateľa, by na stave právoplatnosti uznesenia nič nezmenilo. Vzhľadom na to, že obhajca sťažovateľa žiadnu sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal (a doteraz ju nedoručil ani samotný sťažovateľ), prokurátor by po prípadnom zrušení napádanej časti uznesenia generálnym prokurátorom nemal žiadny právny základ, aby uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia znova preskúmal. Bez ohľadu na prítomnosť sťažovateľa a ukončenie konania proti ušlému podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia už vôbec neprichádza do úvahy. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani prípadné zrušenie upovedomenia generálneho prokurátora č. k. XVI/2 Pz 47/17/1000-16 z 13. septembra 2017, keďže generálnemu prokurátorovi už uplynula zákonná lehota na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní.

Majúc na zreteli už uvedené východiská, generálny prokurátor zastáva názor, že v jeho upovedomení boli dodržané všetky inštitucionálne a procesné záruky garantované čl. 46 ods. 1 ústavy. Upovedomenie svojím obsahom zodpovedá účelu a významu inštitútu mimoriadneho opravného prostriedku. K odopretiu spravodlivosti sťažovateľovi v tomto prípade nedošlo.

Z týchto dôvodov generálny prokurátor navrhuje, aby ústavný súd nevyslovil porušenie práv sťažovateľa.

11. Z repliky právneho zástupcu sťažovateľa z 18. júla 2018, doručenej ústavnému súdu 23. júla 2018, ktorá je reakciou na vyjadrenie generálneho prokurátora, vyplýva, že sťažovateľ trvá i naďalej na podanej sťažnosti.

Dňa 13. februára 2017 pri výsluchu obvineného [REDAKOVANÉ] vyšetrovateľom bolo uznesenie o vznesení obvinenia z 28. januára 2017 doručené [REDAKOVANÉ], ako aj jeho obhajcovi, t. j. Mgr. Matejovi Krajčimu, PhD.

„Dňa 16.04.2018 pri výsluchu obvineného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], pred sudcom pre prípravné konanie na Špecializovanom trestnom súde, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. 2Tp/7/2017, po skončení výsluchu obvineného vo veci návrhu Úradu špecializovanej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (Ďalej len ÚŠPGP) na vzatie obvineného do väzby.“ (Táto neúplná veta má asi znamenať, že uvedeného dňa v rámci výsluchu pri rozhodovaní sudcu o väzbe bolo uznesenie o vznesení obvinenia z 28. januára 2017 doručené sťažovateľovi, pozn.).

Procesné úkony v tejto trestnej veci a úkony, o ktorých mali obvinení právo byť upovedomení alebo na ktorých sa mali právo zúčastniť, boli vykonávané od 28. januára 2017.

Obhajobu sťažovateľa prevzal advokát Mgr. Matej Krajči, PhD., 29. januára 2017 na základe plnej moci z toho istého dňa udelenej bratom sťažovateľa [REDAKOVANÉ], pričom účinky prevzatia obhajoby nastali 1. februára 2017, t. j. dňom doručenia plnej moci vyšetrovateľovi.

V ďalšom sťažovateľ cituje niektoré ustanovenia Trestného poriadku, niektoré ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ z 22. mája 2012 o práve na informácie v trestnom konaní, niektoré ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie neviny a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní, niektoré ustanovenia Charty základných práv Európskej únie 2012/C 326/02 a napokon znenie čl. 6 dohovoru.

Podstata argumentácie generálneho prokurátora spočíva najmä v tvrdení, že obhajcovi sťažovateľa (ktorý obhajuje zároveň aj [REDAKOVANÉ]) bolo 13. februára 2017

doručené uznesenie o vznesení obvinenia z 28. januára 2017, proti ktorému podal obhajca sťažnosť a odôvodnil ju v mene oboch obvinených. Tieto tvrdenia generálneho prokurátora možno označiť za nelogické a vo vzťahu k predmetnému trestnému konaniu ako účelové s pohnútkou obhájiť nezákonný procesný postup, ktorým došlo k porušeniu práv sťažovateľa.

O úkonoch trestného konania, ktoré sa vykonávali od 28. januára 2017, bol upovedomovaný aj obhajca, ktorý založil do spisu 29. januára 2017 plnú moc na obhajobu [REDAKOVANÉ], pričom bol o predmete trestného stíhania tohto obvineného riadne upovedomený až 13. februára 2017, a to doručením uznesenia o vznesení obvinenia z 28. januára 2017.

Vo vzťahu k sťažovateľovi v čase od vznesenia obvinenia, ako i v čase doručenia opatrenia prokurátora z 15. februára 2017 o vedení trestného konania proti sťažovateľovi ako proti ušlému, teda 12. apríla 2017, až doteraz nebolo obhajcovi uznesenie z 28. januára 2017 doručené. Sťažovateľovi bolo uznesenie z 28. januára 2017 doručené 16. apríla 2018 sudcom pre prípravné konanie, a to po skončení výsluchu sťažovateľa a rozhodnutí o jeho väzbe.

Z textu sťažnosti podanej obhajcom proti uzneseniu o vznesení obvinenia na základe logického a gramatického výkladu jasne vyplýva, že sťažnosť bola podaná v mene [REDAKOVANÉ], nie teda v mene sťažovateľa.

Podľa § 361 ods. 1 Trestného poriadku v rámci konania proti ušlému sa všetky písomnosti určené obvinenému doručujú iba obhajcovi. V čase od 15. februára 2017 teda vznikla orgánom činným v trestnom konaní zákonná povinnosť doručiť uznesenie z 28. januára 2017 o vznesení obvinenia obhajcovi sťažovateľa. Generálny prokurátor uvádza, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo účinne doručené sťažovateľovi, keďže k nemu došlo až prevzatím opatrenia o začatí konania proti ušlému zvoleným obhajcom 12. apríla 2017. Z obsahu jeho vyjadrenia nie je zrejmé, na základe čoho sa mylne domnieva, že došlo k účinnému doručeniu uznesenia o vznesení obvinenia, a to dňom doručenia opatrenia prokurátora o konaní proti ušlému z 15. februára 2017 obhajcovi sťažovateľa.

Ustanovenie § 361 ods. 1 Trestného poriadku výslovne vyžaduje doručenie všetkých písomností obhajcovi obvineného. V prípade, že by zákonodarca vkladal do významu tohto

ustanovenia oznámenie rozhodnutí alebo ich fiktívne doručenie, tak by to pravdepodobne vyjadril v normatívnom texte, pričom s prihliadnutím na základné princípy trestného konania je logické, že sa vyžaduje reálne doručenie všetkých písomností vrátane všetkých rozhodnutí. Z uvedeného vyplýva, že „orgány činné v trestnom konaní a súd majú, v zmysle § 361 ods. 1, zákonnú povinnosť všetky písomnosti určené obvinenému doručovať jeho obhajcovi, ktorá ale zároveň nezbavuje orgány činné v trestnom konaní a súd doručovať písomnosti obhajcovi obvineného, ktoré musia byť doručené obhajcovi.“. V prípade, že by sa pripustil iný (opačný) výklad, by potom sťažovateľovi 17. februára 2017 uplynula lehota na podanie sťažnosti proti uzneseniu z 28. januára 2017 (do 3 dní od doručenia uznesenia obhajcovi vo vzťahu k [REDAKČIA]), o čom by sa dotknuté osoby dozvedeli až 12. apríla 2017 (doručenie opatrenia z 15. februára 2017 obhajcovi). Aj z obsahu vyjadrenia generálneho prokurátora je zrejmé, že v danom prípade orgány činné v trestnom konaní a súd nevedia relevantne preukázať riadne a účinné doručenie (oznámenie) uznesenia z 28. januára 2017 sťažovateľovi a jeho obhajcovi, čo v znení vyššieho právneho princípu *in dubio pro reo* treba vykladať a aplikovať v prospech sťažovateľa, a to najmä v prospech jeho práva na obhajobu a práva na účinný opravný prostriedok.

Ustanovenie § 179 ods. 1 a § 206 ods. 2 Trestného poriadku obligatórne zakladá povinnosť vyšetrovateľa ihneď oznámiť uznesenie o vznesení obvinenia obvinenému a jeho obhajcovi. Takýto úkon trestného konania možno bezpochyby považovať za základnú procesnú podmienku legality trestného konania, ktorá je spätá s právom obvineného a jeho obhajcu na bezodkladné oboznámenie s predmetom trestného konania, ako i s právom na obhajobu, ktoré ale nemožno účinne materiálne nahradiť alebo rehabilitovať, resp. subsumovať pod fakt, že inému obvinenému a jeho obhajcovi (aj keď spoločnému) bolo uznesenie o vznesení obvinenia doručené (oznámené).

12. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

13. Z opatrenia prokurátora č. k. VII/2 Gv 161/16/1000-82 z 15. februára 2017 vyplýva, že trestné konanie proti sťažovateľovi zdržujúcemu sa na neznámom mieste sa podľa § 358 ods. 1 Trestného poriadku vykoná ako proti ušlému, keďže na mieste trvalého bydliska sa nenachádza, pričom vyhlásené celoslovenské pátranie pre účely jeho zadržania nebolo úspešné. Obhajobou sťažovateľa poveril jeho brat [REDAKOVANÉ] Mgr. Mateja Krajčiho [REDAKOVANÉ], ktorému bolo 29. januára 2017 doručené uznesenie o vznesení obvinenia z 28. januára 2017. Keďže šetrením sa nepodarilo zistiť pobyt sťažovateľa, nebolo mu ani možné doručiť uznesenie o vznesení obvinenia či prípadné predvolanie na jeho výsluch ako obvineného.

14. Z uznesenia prokurátora č. k. VII/2 Gv 161/16/1000-128 z 21. marca 2017 vyplýva, že ním boli sťažnosti všetkých 21 obvinených proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zamietnuté ako nedôvodné.

Podľa konštatovania prokurátora sťažovateľ podal sťažnosť prostredníctvom obhajcu Mgr. Mateja Krajčiho, PhD. Následne ju v zásade odôvodnil formou spoločného vyhlásenia spolu s [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

Napokon prokurátor dospel ku konštatovaniu, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo doručené všetkým oprávneným osobám a bol im daný dostatočne dlhý čas vyjadriť sa k nemu.

Podľa názoru prokurátora formulácia skutkov je dostatočná, keďže ide o rozsiahlu trestnú činnosť páchanú zločineckou skupinou, v dôsledku čoho nie je možné vyžadovať od vyšetrovateľa, aby skutok formuloval ako v prípade jednoduchého trestného činu. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (zrejme pri rozhodovaní o väzbe, pozn.) dospel k záveru, že základná materiálna podmienka vzatia do väzby nie je sporná.

Vo vzťahu k námietkam uvádzaným sťažovateľom, [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] je treba uviesť, že ich vyjadrenie možno vnímať ako súčasť obhajoby, pričom vyšetrovateľ bude v ďalšom konaní usmernený, aby sa zaoberal predmetnými skutočnosťami. Dosiaľ neboli predložené žiadne listinné materiály ani nahrávky

telefonických rozhovorov, ktoré by mali spochybnit' dosiaľ zabezpečené svedecké výpovede.

15. Z návrhu na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní z 15. mája 2017 podaného obhajcom v mene sťažovateľa, ktorý je adresovaný generálnemu prokurátorovi, vyplýva, že žiada právoplatné uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a právoplatné uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia zrušiť.

V rámci procesných pochybení sa vytýka, že sťažovateľ v skutočnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia žiadnu sťažnosť nepodal, a to ani nejakým presne neurčeným spoločným podaním s [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Skutočnosti nezodpovedá ani tvrdenie prokurátora, podľa ktorého mal sťažnosť v mene sťažovateľa podať obhajca, pričom následne mala byť táto sťažnosť odôvodnená údajným už spomínaným spoločným vyhlásením. Okrem toho sťažovateľovi nebolo nikdy uznesenie o vznesení obvinenia z 28. januára 2017 oznámené, resp. doručené, a preto lehota na podanie sťažnosti mu podľa § 187 ods. 1 Trestného poriadku ešte nezačala plynúť.

16. Z upovedomenia generálneho prokurátora č. k. XVI/2 Pz 47/17/1000-16 z 13. septembra 2017 vyplýva, že nezistil porušenie zákona, ktoré by odôvodňovalo zrušenie uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia a naň nadväzujúceho uznesenia prokurátora.

Podľa názoru generálneho prokurátora boli splnené všetky zákonné podmienky na vznesenie obvinenia sťažovateľovi. O vznesení obvinenia rozhodol vyšetrovateľ okrem výpovede svedka [REDAKOVANÉ] najmä na základe výpovedí svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ako aj ďalších zadovážených dôkazov podrobne uvedených v odôvodnení uznesenia vyšetrovateľa. Skutočnosti, ktoré vyplývajú z uvedených dôkazov, dostatočne odôvodňujú podozrenie, že sťažovateľ sa spolu s ďalšími obvinenými mal dopustiť skutkov kladených mu za vinu, čím mal naplniť všetky zákonné znaky jednotlivých trestných činov, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie. Podstatné je tiež, že pri rozhodovaní vyšetrovateľa a prokurátora o vznesení obvinenia sa nevyžaduje úplná istota, ale len vyšší stupeň pravdepodobnosti, že sa trestného činu dopustila určitá osoba.

V súvislosti s námietkou, podľa ktorej sťažovateľ nepodal sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa z 28. januára 2017, treba uviesť, že z obsahu sťažnosti zo 16. februára 2017 podanej obhajcom proti uzneseniu o vznesení obvinenia vyplýva, že sťažnosť bola podaná aj v mene sťažovateľa, ktorý sa dosiaľ zdržiava na neznámom mieste, pričom bol vydaný súdny príkaz na jeho zatknutie.

17. Z kópie splnomocnenia z 29. januára 2017 predloženého právnym zástupcom sťažovateľa na požiadanie ústavného súdu vyplýva, že brat sťažovateľa [REDACTED] uvedeného dňa splnomocnil obhajobou sťažovateľa v predmetnom trestnom konaní advokáta Mgr. Mateja Krajčího, PhD. Splnomocnenie bolo vyšetrovateľovi doručené 1. februára 2017.

III.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým konštatovať, že sťažnosť bola prijatá na ďalšie konanie pre účely preskúmania námietky sťažovateľa, podľa ktorej uznesenie o vznesení obvinenia z 28. januára 2017 nebolo možné považovať za doručené a za právoplatné, resp. pre účely preskúmania jeho námietky, podľa ktorej proti uzneseniu z 28. januára 2017 v skutočnosti on, ale ani jeho obhajca sťažnosť nepodali.

20. V priebehu konania generálny prokurátor uznal, že sťažovateľ, ale ani jeho obhajca proti uzneseniu z 28. januára 2017 sťažnosť nepodali. Spornou preto zostala iba otázka, či došlo alebo nedošlo k účinnému doručeniu uznesenia o vznesení obvinenia z 28. januára 2017 a či toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť. Vzhľadom na to sa ústavný súd bude v ďalšom zaoberať iba touto otázkou.

21. Sťažovateľ tvrdí, že jemu osobne bolo uznesenie o vznesení obvinenia doručené až špecializovaným súdom (v rámci rozhodovania o väzbe) 16. apríla 2018. Jeho obhajcovi nebolo toto uznesenie doručené nikdy. I keď je pravdou, že jeho obhajcovi (ktorý je zároveň aj obhajcom [REDAKOVANÉ]) bolo uznesenie o vznesení obvinenia 13. februára 2017 doručené, avšak stalo sa tak pri výsluchu [REDAKOVANÉ] a k doručeniu uznesenia došlo teda obhajcovi [REDAKOVANÉ]. Vzhľadom na tieto skutočnosti mal generálny prokurátor vyhovieť jeho návrhu na zrušenie uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia v spojení s uznesením prokurátora o zamietnutí jeho „imaginárnej“ sťažnosti.

22. Generálny prokurátor je presvedčený, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo doručené zákonným spôsobom a keďže nebol proti nemu podaný opravný prostriedok, stalo sa právoplatným. Obhajca sťažovateľa uznesenie prevzal 13. februára 2017, keď sa ešte proti sťažovateľovi nekonalo ako proti ušlému, pričom v tom čase bez doručenia uznesenia priamo sťažovateľovi nemohla ešte začať plynúť lehota na podanie opravného prostriedku (§ 179 ods. 1 a 2 a § 206 ods. 2 Trestného poriadku). Keď potom opatrenie prokurátora o konaní proti ušlému z 15. februára 2017 bolo obhajcovi sťažovateľa 12. apríla 2017 doručené, bolo už možné vzhľadom na § 361 ods. 1 Trestného poriadku považovať uznesenie za doručené sťažovateľovi v rámci konania proti ušlému, a to na základe doručenia uznesenia obhajcovi sťažovateľa 13. februára 2017. V dôsledku toho nasledujúceho dňa (13. apríla 2017) začala plynúť zákonná 3-dňová lehota na podanie sťažnosti, ktorá však uplynula márne (obhajca sťažovateľa nepodal v mene sťažovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť).

23. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

24. Podľa § 179 ods. 1 Trestného poriadku uznesenie treba oznámiť osobe, ktorej sa priamo dotýka, ako aj osobe, ktorá naň dala svojím návrhom podnet; uznesenie súdu sa oznámi aj prokurátorovi. Oznámenie sa robí buď vyhlásením uznesenia v prítomnosti toho, komu treba uznesenie oznámiť, alebo doručením rovnopisu uznesenia.

Podľa § 179 ods. 2 Trestného poriadku ak má osoba, ktorej treba uznesenie oznámiť, obhajcu, prípadne splnomocnenca, postačí, ak sa uznesenie vyhlási buď tejto osobe, alebo jej obhajcovi, prípadne splnomocnencovi; ak sa oznamuje uznesenie doručením rovnopisu, doručí sa len obhajcovi, prípadne splnomocnencovi. Ak ide o osobu pozbavenú spôsobilosti na právne úkony alebo osobu, ktorej spôsobilosť na právne úkony je obmedzená a ktorá obhajcu, prípadne splnomocnenca nemá, oznámi sa uznesenie jej zákonnému zástupcovi.

Podľa § 206 ods. 2 Trestného poriadku o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia možno rozhodnúť jedným uznesením, ktoré policajt oznámi bez meškania obvinenému a doručí ho najneskôr do 48 hodín prokurátorovi. O tomto úkone upovedomí oznamovateľa a poškodeného. Ak bolo začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia oznámené vyhlásením uznesenia, policajt je povinný vydať obvinenému jeho rovnopis.

Podľa § 361 ods. 1 Trestného poriadku (v konaní proti ušlému) všetky písomnosti určené obvinenému sa doručujú iba obhajcovi.

25. Podstatou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy poskytovanú orgánom štátnej správy je umožniť každému reálny prístup k príslušnému orgánu a tomu zodpovedajúca povinnosť o veci konať tak, aby nedošlo k porušeniu ústavno-procesných princípov upravených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Obsahom základného práva na inú právnu ochranu na inom orgáne Slovenskej republiky, ktorého sa v spojení s čl. 51 ústavy možno domáhať len „v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú“, nie je však povinnosť takéhoto orgánu vyhovieť návrhu účastníka konania (I. ÚS 84/97).

26. Z citovaných ustanovení Trestného poriadku možno zistiť, že rozhodnutie vydané v trestnom konaní formou uznesenia treba oznámiť osobe, ktorej sa priamo dotýka, ako aj osobe, ktorá naň dala svojím návrhom podnet, pričom uznesenie súdu sa oznámi aj prokurátorovi. Oznámenie sa realizuje buď vyhlásením uznesenia v prítomnosti toho, komu

treba uznesenie oznámiť, alebo doručením rovnopisu uznesenia (§ 179 ods. 1 Trestného poriadku). Ak má osoba, ktorej treba uznesenie oznámiť, obhajcu, potom postačí, ak sa uznesenie vyhlási buď tejto osobe, alebo jej obhajcovi a ak sa uznesenie oznamuje doručením rovnopisu, doručí sa len obhajcovi (§ 179 ods. 2 Trestného poriadku). Keď ide o špecifický prípad uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia (*uno actu*), treba toto uznesenie oznámiť bez meškania obvinenému a doručiť ho najneskôr do 48 hodín prokurátorovi (§ 206 ods. 2 Trestného poriadku). Napokon v konaní proti ušlému platí, že všetky písomnosti určené obvinenému sa doručujú iba obhajcovi (§ 361 ods. 1 Trestného poriadku).

27. Možno zhrnúť, že uznesenie o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia (*uno actu*) musí byť doručené obvinenému, ako aj jeho obhajcovi a len po takomto doručení obom oprávneným subjektom môže začať plynúť zákonná lehota na podanie sťažnosti ako riadneho opravného prostriedku. To však neplatí v prípade, ak sa koná proti ušlému, lebo vtedy postačuje, ak sa uznesenie o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia doručí obhajcovi ušlého obvineného, ktorému potom dňom nasledujúcim po doručení uznesenia začne plynúť zákonná lehota na podanie sťažnosti. Treba napokon v tejto súvislosti poznamenať, že tento výklad týkajúci sa doručovania uznesenia o vznesení obvinenia nie je medzi účastníkmi konania vôbec sporný.

28. Z vyjadrení účastníkov a z listinných dôkazov ústavný súd zistil, že brat sťažovateľa poveril jeho obhajobou advokáta Mgr. Mateja Krajčiho, PhD., a to splnomocnením z 29. januára 2017, ktoré vyšetrovateľ prevzal 1. februára 2017. To znamená, že 13. februára 2017, keď bolo uznesenie o vznesení obvinenia z 28. januára 2017 doručené Mgr. Matejovi Krajčimu, PhD., v rámci výsluchu jeho ďalšieho klienta [REDACTED], bol tento advokát obhajcom [REDACTED] aj sťažovateľa. V tom čase sa ešte trestné konanie proti sťažovateľovi nevedlo ako proti ušlému, lebo k tomu došlo až opatrením prokurátora z 15. februára 2017, ktoré bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 12. apríla 2017 (keď sa stalo aj účinným).

29. Ústavný súd považuje za nepochybne preukázané, že uznesenie o vznesení obvinenia z 28. januára 2017 bolo obhajcovi sťažovateľa fyzicky doručené 13. februára

2017, a to osobne vyšetrovateľom v čase, keď sa konal výsluch ďalšieho klienta obhajcu [REDACTED]. Keďže obhajca v tom čase obhajoval oboch obvinených ako spoločný obhajca, zodpovedalo zákonu i logike veci, že doručenie uznesenia o vznesení obvinenia sa vzťahovalo na oboch obvinených.

30. Ako to z už uvedených úvah vyplýva, doručením uznesenia o vznesení obvinenia obhajcovi sťažovateľa 13. februára 2017 nemohla začať plynúť lehota na podanie sťažnosti, pretože v inkriminovanom štádiu konania mohlo k začatiu plynutia tejto lehoty dôjsť iba momentom doručenia uznesenia obhajcovi, ako aj sťažovateľovi, keďže sa ešte nekonalo proti sťažovateľovi ako ušlému. Účinky opatrenia prokurátora z 15. februára 2017 o konaní proti ušlému nastali až doručením opatrenia obhajcovi sťažovateľa, teda 12. apríla 2017. V tomto momente došlo k zmene procesnoprávneho stavu, pretože od tohto dňa všetky písomnosti určené sťažovateľovi sa mali doručovať už iba jeho obhajcovi.

31. Ústavný súd považuje za legitímny a ústavne konformný výklad generálneho prokurátora, podľa ktorého nadobudnutie účinkov opatrenia o konaní proti ušlému v danom prípade nezakladalo povinnosť vyšetrovateľa opätovne doručovať uznesenie o vznesení obvinenia obhajcovi sťažovateľa, lebo tento už uznesenie prevzal v minulosti (13. februára 2017). Dovtedy existujúca povinnosť vyšetrovateľa doručiť uznesenie aj sťažovateľovi v dôsledku nadobudnutia účinkov opatrenia o konaní proti ušlému zanikla, čím zároveň došlo k tomu, že od 13. apríla 2017 začala plynúť obhajcovi sťažovateľa zákonná 3-dňová lehota na podanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Medzi účastníkmi konania je nesporné, že takáto sťažnosť nikdy podaná nebola.

32. Možno dôjsť k záveru, že k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru v súvislosti s tvrdným nedoručením uznesenia o vznesení obvinenia z 28. januára 2017 nedošlo.

33. Na uvedenom závere nemôže nič zmeniť argumentácia sťažovateľa, podľa ktorej *„orgány činné v trestnom konaní a súd majú, v zmysle § 361 ods. 1, zákonnú povinnosť všetky písomnosti určené obvinenému doručovať jeho obhajcovi, ktorá ale zároveň nezavazuje orgány činné v trestnom konaní a súd doručovať písomnosti obhajcovi*

obvineného, ktoré musia byť doručené obhajcovi.“. Opačný výklad by podľa sťažovateľa znamenal, že lehota na podanie sťažnosti uplynula 17. februára 2017, hoci by sa dotknuté osoby o tom dozvedeli až 12. apríla 2017 (doručenie opatrenia prokurátora z 15. februára 2017 obhajcovi sťažovateľa).

34. Odhliadnuc od skutočnosti, že už citovaná časť argumentácie sťažovateľa nie je dostatočne zrozumiteľná (v dôsledku čoho ju ani nemožno z vecného hľadiska posudzovať), výklad generálneho prokurátora, ktorý si ústavný súd osvojil, nevedie k záverom uvádzaným sťažovateľom. Práve naopak, tento výklad zachoval reálnu možnosť uplatnenia práva obhajcu sťažovateľa podať proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, pretože začiatok plynutia zákonnej 3-dňovej lehoty odvíja od momentu doručenia opatrenia prokurátora o konaní proti ušlému, nie teda od momentu doručenia uznesenia obhajcovi sťažovateľa.

35. Na základe dosiaľ uvedených úvah možno dôjsť ku konštatovaniu, že kým tvrdené nedoručenie uznesenia o vznesení obvinenia z 28. januára 2017 bolo vyvrátené, tak tvrdené nepodanie sťažnosti zo strany sťažovateľa, resp. jeho obhajcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia z 28. januára 2017 treba považovať za nepochybne preukázané.

36. Za uvedeného stavu sa vynára otázka, či rozhodnutím prokurátora o zamietnutí neexistujúcej („*imaginárnej*“) sťažnosti sťažovateľa došlo alebo nedošlo k porušeniu jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru a či za tohto stavu generálny prokurátor pochybil, keď uznesenie prokurátora v časti, ktorou zamietol neexistujúcu sťažnosť sťažovateľa, v mimoriadnom opravnom konaní nezrušil.

37. Ústavný súd je presvedčený, že postup generálneho prokurátora, ktorý za existujúcich konkrétnych okolností tohto prípadu nezrušil nezákonné uznesenie prokurátora o zamietnutí neexistujúcej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, nemožno považovať za taký, ktorého intenzita by dosahovala ústavnoprávnu relevanciu. Ako na to generálny prokurátor správne poukazuje, aj keby v rámci mimoriadneho opravného konania uznesenie prokurátora vo vzťahu k sťažovateľovi zrušil, nič by sa tým na podstate veci nezmenilo. I naďalej by totiž existovalo právoplatné uznesenie

vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, ktoré by sa už nedalo preskúmať, a to práve z dôvodu, ktorý sťažovateľ zdôrazňuje, t. j. že nepodal proti uzneseniu sťažnosť.

38. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2019